

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011878
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2218011878.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného M. H., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 20.05.2020, sp. zn. 1T/122/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.7.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

M. H., nar. XX.XX.XXXX v C. J., trvale bytom Q., t.č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov

odsudzuje

podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 20.05.2020 pod sp. zn. 1T/122/2018 Okresný súd Dunajská Streda rozhodol tak, že uznal obžalovaného M. H. vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období od presne nezisteného času v roku 2015 do 03.05.2018 v obci Q. č. XXX, okres Dunajská Streda, týral svoju družku W. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, okres Dunajská Streda, s ktorou žil spolu s ich dvoma maloletými deťmi od roku 2012 tým, že pravidelne, minimálne dva až trikrát do týždňa, jej navodzoval strach a stres vulgárnymi nadávkami a urážkami, vyvolávaním hádok a obviňovaním z nevery, odopieraním odpočinku, budením nadržaním, braním jej peňazí, obmedzovaním návštevy matky, fyzickým napádaním, najmä bitím pästami, fackaním, trhaním vlasov, sácaním, udieraním, priložením noža na krk, pričom sa jej vyhrážal, že ju zabije a že jej zoberie deti, pričom v decembri 2017 ju viackrát udrel detskou stoličkou do ruky, kedy jej spôsobil zranenia vyžadujúce lekárske ošetrenie a fixáciu v sadre, v apríli 2018 jej dvakrát priložil nôž ku krku, pričom dňa 03.05.2018

v čase okolo 13:30 došiel do miesta trvalého pobytu W. R. spolu s ďalším doposiaľ nezisteným mužom a doposiaľ nezistenou ženou, pričom uviedol, že zbalí veci deťom a zoberie ich preč, kedy W. R. s ich dvoma maloletými deťmi utiekla a privolala políciu, čím poškodenej W. R. spôsobil fyzické a psychické utrpenie.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 37 písm. m), 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na základe vykonaného a vyhodnoteného dokazovania mal za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je popísaný vo výrokovej časti rozsudku a že ho spáchal obžalovaný. Prvostupňový súd uviedol, že vina obžalovaného je preukázaná predovšetkým výpoveďou poškodenej. Po odmietnutí vypovedať bola prečítaná výpoveď poškodenej z prípravného konania a poškodená vypovedala aj krátko pred rozhodnutím vo veci po návrhu obhajoby na jej opätovné predvolanie a vyjadrenie sa k telefonátu medzi poškodenou a obžalovaným. Poškodená aj po tomto telefonáte zotrvala na svojich dovtedajších výpovediach, boli pravdivé, ale chcela ich vziať späť kvôli tomu, že obžalovaný je otcom jej dvoch maloletých detí a chýba im. Poškodená ani v rámci telefonátu s obžalovaným neuviedla, že by ku skutku nedošlo, že by si čokoľvek vymyslela. Na otázky, ktoré jej obžalovaný podsúval a ktorými sa zjavne chcel vyvinúť, nereagovala spôsobom, ktorým by negovala svoje predchádzajúce výpovede. V rámci následného výsluchu potvrdila agresívne správanie obžalovaného voči nej, o úraze ruky tvrdila aj lekárovi, že sa pošmykla, lebo nechcela dostať obžalovaného do problémov, sadru si nechala asi dva týždne. Telefonát medzi poškodenou a obžalovaným len potvrdil, akým spôsobom obžalovaný komunikoval s poškodenou, počas celého telefonátu na ňu prakticky kričal, miestami jej nadával, podsúval jej, že za všetko môže jej otec, prípadne svedok Q. P., sám jej hovoril, že nebola týraná a má to povedať aj na súde. Pred telefonátom s poškodenou v rámci hovoru so svojou matkou (svedkyňou D. H.) tejto povedal, že „jej potom vysvetlí, ako ju (poškodenú) natiahne“ (telefonát o 10,22 hod.). Následne telefonoval s poškodenou a v rámci tohto telefonátu povedal poškodenej, okrem iného, „aby zavolala jeho advokátovi, ktorý jej povie, že čo má povedať, aby nepretiahli aj ju, lebo keď povie pravdu, aj jej bude zle“. Následne zatelefonoval svojej matke, aby okamžite zavolala advokátovi a aby tento vyžiadal nahrávku z telefonátu s poškodenou z ÚVV Leopoldov, čo sa nakoniec aj stalo.

Agresívne a hrubé správanie obžalovaného voči poškodenej potvrdil aj otec poškodenej, ktorý s nimi býval v spoločnej domácnosti, bol s nimi v každodennom styku. Tento, napriek svojej expresívnej povahe, žiadnym zásadným spôsobom nezmenil svoju výpoveď z prípravného konania, obžalovaný sa podľa neho voči poškodenej správal agresívne, bil ju a kopal, jeho správanie záviselo od toho, ako bol nadrogovaný. Určitý čas žila s nimi v spoločnej domácnosti aj matka poškodenej, ktorá viackrát videla a počula hádky, obžalovaný bil poškodenú, kopal do nej. Obžalovaný bol násilnícky, poškodená bola u lekára so zlomenou rukou a bála sa priznať, ako sa to stalo, pretože jej obžalovaný povedal, že keď povie pravdu, tak ju zabije. Sestra poškodenej, svedkyňa J. R. uvádzala, že nič také ako týranie nevidela počas spoluzitia v spoločnej domácnosti. Svedkyňa však uviedla, že v spoločnej domácnosti žila s obžalovaným a poškodenou na začiatku ich vzťahu, kedy problémy vo vzťahu neuvádzala ani sama poškodená. Výpoveď svedkyne J. R. možno hodnotiť ako zjavne rozpornú a nepravdivú, svedkyňa uvádzala, že zranenie ruky, ktoré mala poškodená, si podľa nej mala spôsobiť sama, je agresívna a chodí k psychológovi. Poškodenej sa stará o mladšiu dcéru a táto jej ju zveruje, hoci sama bola právoplatne odsúdená pre trestný čin týrania voči svojim dvom deťom. Po vykonaní konfrontácie svedkyne R. so svedkom I. R., svedok uvádzal, že sestra poškodenej s nimi vtedy nežila, keď začali problémy s obžalovaným, následne svedkyňa odlišne od svojej prvej výpovede uviedla, že v rokoch 2015 až 2016 s nimi žila, hoci to malo byť len na začiatku vzťahu v roku 2012. Bitia poškodenej obžalovaným bol svedkom nakoniec aj svedok Q. P., ktorý sa snažil mu dohovoriť.

Z výpovedí svedkov D. H. (matky obžalovaného), M. H. (otca obžalovaného), E. J. (suseda), vyplýva, že títo buď do domácnosti obžalovaného a poškodenej nechodili, prípadne tam chodili len na krátko (M. H. na 15 minút, keď zobral vnučku a odišiel). Svedok E. J. napriek tomu, že nevidel žiadny konflikt obžalovaného a poškodenej, uviedol, že podľa neho týraný bol práve obžalovaný. U svedka D. mal obžalovaný pracovať v roku 2014, toto obdobie predchádza obdobiu, kedy sa mal stať skutok, preto jeho výpoveď o vzťahu obžalovaného s poškodenou nie je podstatná.

Výpoveď poškodenej je potvrdená aj znalcom, podľa ktorého poškodená bola schopná vypovedať, čo uviedla, je hodnoverné. Nemá sklony ku konfabulácii, v čase vyšetrenia bola bojzlivá a ustráchaná. Testy signalizovali prejavy, ktoré sú zamerané na týrané osoby. Vlastnosti poškodenej boli ovplyvnené dlhodobým spolužitím s obžalovaným, pretože tam boli neustále bitky. U poškodenej došlo k psychickému zrúteniu, keď už sa sama vybrala na políciu, danú situáciu znášala pomerne dlhé obdobie. Výpoveď poškodenej pri vyšetrení korešpondovala s výpoveďou na polícii. V čase vyšetrenia mala poškodená znaky týranej ženy. Poškodená neuvádzala inú osobu, ktorá by ju mala týrať, len obžalovaného.

Zabezpečené dôkazy svedčiace v prospech obžaloby sú jasné, logické, presvedčivé a vierohodné a dôkazmi svedčiacimi v prospech obžalovaného neboli spochybnené, ani vyvrátené. Neboli zistené žiadne okolnosti, z ktorých by sa dalo vyvodiť, že výpoveď poškodenej je tendenčná, či skresľujúca. Spáchanie skutku obžalovaným bolo preukázané v dostatočnej miere nevzbudzujúcej akúkoľvek pochybnosť.

Vo vzťahu k výroku o treste prvostupňový súd okrem iného uviedol, že nezistil žiadnu pofahčujúcu okolnosť a zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Pri ukladaní trestu tak po zvýšení dolnej hranice o tretinu (7 rokov), platila trestná sadzba 9 rokov a 8 mesiacov až 15 rokov. Obžalovanému prvostupňový súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby - 10 rokov - ktorú výmeru považoval najmä vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý sa trestnej činnosti dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, resp. i s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu za zákonnú a spravodlivú. Takýto trest považoval senát okresného súdu za dostačujúci na prevýchovu obžalovaného a zároveň neboli zistené žiadne okolnosti odôvodňujúce použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu pod zákonom stanovenú hranicu.

Pre výkon uloženého trestu zaradil prvostupňový súd obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona), keďže v posledných desiatich rokoch pred jeho spáchaním obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Obžalovaný podal voči rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní) odvolanie, ktoré odôvodnil sám ako i prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mgr. Petra Rochovského.

Obhajoba poukázala na to, že po podaní obžaloby sa zo strany prokurátorky Okresnej prokuratúry Dunajská Streda počas neverejných zasadnutí a hlavných pojednávanií vystriedalo celkovo 8 ďalších prokurátorov Okresnej prokuratúry Dunajská Streda. Je preto nepochybné, že im chýbali súvislosti z predchádzajúcich pojednávanií, ako aj dostatočná znalosť spisu a udalostí. Obžalobu preto musela na hlavných pojednávaniach zastupovať predsedníčka senátu Okresného súdu Dunajská Streda, ktorá sa tým pádom stala stranou súboja obžaloby a obhajoby vykonávajúcou dôkazy v jeho neprospech, čím sa automaticky diskvalifikovala ako nestranný a riadiaci rozhodca tohto súboja, ktorý má na záver prijať spravodlivé rozhodnutie. Došlo tým aj k porušeniu prezumpcie neviny, pričom táto má svoje odzrkadlenie najmä v dokazovaní, pri ktorom sa vychádza z predpokladu, že obvinenému sa musí spáchanie skutku relevantne preukázať. Pokiaľ proti nemu stojí jednak prokuratúra, a jednak aj samotný súd supľujúci úlohy prokurátora na hlavných pojednávaniach, je potrebné vyvodiť záver, že došlo k závažnému porušeniu základnej zásady trestného konania „in dubio pro reo.“ Obžalovaný je presvedčený, že v otázke jeho viny existujú rozumné a dôvodné pochybnosti, ktoré sa obžalobe nepodarilo jednoznačne preukázať, a preto mal byť spod obžaloby oslobodený.

Markantným pochybením pri hodnotení dôkazov je tvrdenie prvostupňového súdu, že výpoveď J. R. vyhodnotil ako zjavne rozpornú a nepravdivú, a to len z toho dôvodu, že nepasovala do konceptu viny a odsúdenia obžalovaného, čo si prvostupňový súd od začiatku zaumienil. Bola to pritom práve táto svedkyňa, ktorá sa dokázala vzoprieť otcovi - tyranovi, a pravdivo opísala spolužitie obžalovaného s poškodenou a jej otcom. Každý jeden vypočutý svedok potvrdil, že obeťou týrania a šikany bol obžalovaný (D. H., M. H., E. J., H. D.), avšak výpovede všetkých týchto svedkov prvostupňový súd krátkou cestou vyhodnotil ako nepodstatné, lebo nepasovali do konceptu odsúdenia, ktorý prvostupňový súd v jeho veci od začiatku sledoval.

Prvostupňový súd sa nevysporiadal ani s námietkou obhajcu obžalovaného voči znalcovi PhDr. Kleinmannovi, ktorého znalecký posudok považuje za neobjektívny a jeho závery za skreslené, keďže sa v nich nešťítil jednoducho skopírovať skutkovú vetu z uznesenia o vznesení obvinenia, a túto prezentovať ako výpoveď poškodenej u neho počas znaleckého skúmania. Rovnako ho priamo počas výsluchu obvinil z toho, že mal poškodenú týrať, a bral to ako hotovú vec, hoci to znalcovi neprináleží, lebo znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. K tejto otázke existuje aj rozsiahla judikatúra, podľa ktorej znalcovi nepatrí vykonávať hodnotenie dôkazov ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná (porovnaj: R 33/1981). V odvodenom význame aj R 62/1993 alebo R 6/1995-1. O neobjektívite svedčí aj skutočnosť, ktorú potvrdil počas svojho výsluchu, a to, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal iba z tvrdení údajnej poškodenej, výpoveď obžalovaného nebral vôbec do úvahy.

Prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov nebral do úvahy internetovú komunikáciu medzi sestrou poškodenej (J. R.) a matkou obžalovaného, kde sa sestra poškodenej priamo a jednoznačne priznala jeho matke, že poškodená si celú záležitosť s týraním a zlomenou rukou iba vymyslela, aby mohla byť spolu s drogovým dilerom Q. P.. Aj v odôvodnení rozsudku je vynechaná táto podstatná časť, prvostupňový súd uvádza iba niečo o jeho deťoch, lebo sa to nehodí do odsudzujúceho konceptu. To, že celé trestné oznámenie na neho bolo vymyslené zo strany poškodenej na základe inštrukcií od Q. P., jeho soka v láske, bolo potvrdené aj na pojednávaniach, kedy sa poškodená a aj svedok Q. P. priznali, že spolu mali vzťah už počas spolužitia obžalovaného s poškodenou. Rovnako poškodená na pojednávaní dňa 20.05.2020 pred prvostupňovým súdom priznala, že trestné oznámenie na neho podala na základe pokynov Q. P., lebo on nemal ani toľko cti, aby sa mu pozrel do očí a povedal mu, že je milencom jeho družky. Poškodená jasne uviedla že ku svojim výpovediam na polícii bola prinútená zo strany Q. P., aby mu ju mohol týmto podlým spôsobom prebrať.

Hádka medzi druhom a družkou a „taliansky vzťah“ nie je týranie. Súd pri hodnotení jeho osoby neprihliadal na tie okolnosti prípadu, ktoré vychádzajú z osobitostí sociálnej mikroštruktúry, v ktorej žili, a tieto nepoňal do hodnotenia otázky viny alebo nevinu. Poškodená a obžalovaný mali ťažké spolužitie, ktoré bolo poznačené negatívnym vplyvom jej alkoholického a grobianskeho otca, ktorý negatívny vplyv v spojení so zníženými intelektuálnymi schopnosťami poškodenej viedol k nevyspytateľným prejavom správania u nej. Preto opakovane bezdôvodne slovne aj fyzicky útočila na neho, volala na neho políciu. Závery vyvedené po vykonanom dokazovaní sú nejasné, nelogické, nepresvedčivé a nevierohodné. Dôkazmi vykonanými v obžalovaného prospech došlo k vyvráteniu obžaloby, spáchanie skutku nebolo v dostatočnej miere preukázané a vzbudzuje odôvodnené pochybnosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto obhajoba navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, lebo mu predchádzali podstatné chyby konania, a boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby (§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku), ako aj preto, lebo sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku). Alternatívne obhajoba navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a sám rozhodol rozsudkom vo veci (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku) tak, že ho oslobodí, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý som stíhaný.

Obžalovaný vo svojom vlastnoručnom odôvodnení odvolania poukázal na to, že prvostupňový súd pri rozhodovaní nebral do úvahy telefonickú nahrávku, kde sa poškodená s ním dobrovoľne rozprávala a uznala, že týraná nebola a že on mal pravdu vo všetkom, čo sa týka Q. P., uznala, že nebola stále bitá. Taktiež poukázal na lekársku správu, z ktorej vyplýva, že zlomenina nebola spôsobená s predmetom a teda ruku poškodenej nezlomil on. Vytkol prvostupňovému súdu, že nevzal do úvahy výpovede svedkov M. H., E. J., H. D., D. H. a J. R., znalca Mária Straku (ktorý uviedol, že obžalovaný nie je narkoman, nie je výbušný a patrí medzi ľudí a tým jednoznačne spochybnil tvrdenie ostatných). Uviedol, že obyčajná rodinná hádka sa nemôže brať ako týranie a nie je zrejme ako mohlo ísť o dlhší čas, keď je v skutkovej vete uvedené „od presne nezisteného času v roku 2015“, teda tak ako je nezistený čas, tak je nezistený aj rok. Taktiež obžalovaný vo svojom odôvodnení namietal, že vyšetrovateľ dvakrát vypočul poškodenú bez prítomnosti jeho bývalej obhajkyne a keď sám obžalovaný vypovedal, nerozumel po slovensky a vyšetrovateľ mu dal utajene podpísať nejaký papier, že nežiada dokazovanie. Sudkyňa na neho, jeho obhajkyňa aj na jeho mamu viackrát na pojednávaní kričala a tak pôsobila na nich nátlak.

Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 21.7.2020, na ktoré sa dostavil prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave, obhajca obžalovaného, obžalovaný a prítomný bol aj tlmočník z jazyka maďarského do jazyka slovenského a opačne. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu a obžalovaného oslobodil, keďže tu existujú viaceré skutočnosti, ktoré vinu obžalovaného spochybňujú a ako je uvedené v základnej zásade in dubio pro reo, nie je bezpochyby možné určiť, že sa skutok stal. Obžalovaný uviedol, že mám za to, že aj z nahrávky je zrejmé, že poškodená týraná nebola, aj z lekárskeho záznamu je zrejmé, že on jej zranenie nespôsobil. Rovnako tak jeho trestnú činnosť nepotvrdili viacerí svedkovia a má za to, že otec aj matka poškodenej klamú a za to on nemôže. Preto žiadal, aby ho odvolací súd spod obžaloby oslobodil, alebo aby vec vrátil okresnému súdu na nové konanie, kde by bolo uložené okresnému súdu opätovne vypočuť poškodenú.

Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak z iného dôvodu ako uvádzala obhajoba.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že vo vzťahu k výroku o vine okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku správne odôvodnil, keď uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú.

Skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom má dostatočný racionálny základ vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa názoru odvolacieho súdu teda obsahuje vo vzťahu k odôvodneniu výroku o vine dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo arbitrárne. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku čo do výroku o vine je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a toto odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Čo sa týka obhajobou v odôvodnení odvolania vytýkaného, že prvostupňový súd nevzal do úvahy výpovede niektorých svedkov a vybral si iba tie výpovede, ktoré svedčili v neprospech obžalovaného, odvolací súd zistil, že prvostupňový súd v dostatočnej miere odôvodnil, ktoré výpovede vyhodnotil ako vierohodné a prečo a ktoré vyhodnotil ako nevierohodné a prečo.

Hoci obžalovaný viackrát v odôvodnení svojho odvolania poukázal na nahrávku jeho telefonického rozhovoru s poškodenou, ktorá má preukazovať jeho nevinu, odvolací súd zistil, že uvedená nahrávka nesvedčí v jeho prospech, ale práve naopak, napriek tomu, že jej obžalovaný v uvedenom telefonáte

podsuval otázky za účelom svojho vyvinenia sa, odpovede poškodenej na tieto otázky dokazujú, že jej výpoveď v prípravnom konaní bola vierohodná a teda aj táto nahrávka svedčí o vine obžalovaného zo žalovaného skutku.

Čo sa týka námietky obžalovaného, že z lekárskej správy o zlomenine ruky poškodenej vyplýva, že zlomenina nebola spôsobená s predmetom a teda ruku poškodenej nezlomil on, odvolací súd rovnako ako súd prvostupňový považuje za vierohodné vysvetlenie poškodenej uvedené v jej výpovedi z prípravného konania, že lekárke nepovedala pravdu, ale čo jej obžalovaný nakázal, že spadla doma v izbe na lego hračky, nakoľko ju obžalovaný kontroloval, čo povie lekárovi a preto musela klamať.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného, že prvostupňový súd nevzal do úvahy znalecký posudok MUDr. Mária Straku, ktorý má svedčiť o jeho nevine, odvolací súd uvádza, že skutočnosť uvedená v predmetnom posudku, že obžalovaný nie je závislý na psychoaktívnych látkach (nakoľko bol iba ich sporadickým užívateľom) a že z hľadiska psychiatrického nie je pre spoločnosť nebezpečný, nepreukazuje nevinu obžalovaného.

K obhajobou uvádzanej nepoužiteľnosti znaleckého posudku znalca PhDr. Kleinmanna z dôvodu, že riešil aj právne otázky, ktoré mu neprináležia riešiť, odvolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, že sa znalec vyjadruje aj k právnym otázkam ešte nezneplatňuje jeho znalecký posudok, avšak právne otázky si musí vyriešiť súd sám. Odvolací súd nezistil, že by závery znaleckého posudku PhDr. Kleinmanna vo vzťahu k otázkam, ktoré bol oprávnený riešiť, boli neobjektívne či skreslené.

Čo sa týka námietky obžalovaného, že zo skutkovej vety nie je zrejmé, prečo mal byť skutok spáchaný po dlhší čas, nakoľko je v nej uvedené „od presne nezisteného času v roku 2015“, odvolací súd uvádza, že hoci presný dátum začiatku páchania žalovaného skutku obžalovaným v skutkovej vete uvedený nie je, vzhľadom k tomu, že ide o obdobie od roku 2015 do 03.05.2018, teda minimálne viac ako dva roky, odvolací súd nemá pochybnosti o naplnení kvalifikačného znaku tohto trestného činu v zmysle ustanovenia § 208 ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas).

Hoci sa obžalovaný aj v odôvodnení odvolania snažil zľahčovať svoje konanie tým, že tvrdil, že išlo iba o „taliansky vzťah“ a poškodená nebola ním „stále bitá“, z vykonaného dokazovania bolo aj podľa odvolacieho súdu jednoznačne preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu obžalovaným.

K obhajobou uvádzaným procesným pochybeniam v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní odvolací súd nezistil žiadne také pochybenia orgánov činných v trestnom konaní či prvostupňového súdu, ktoré by zásadným spôsobom porušili práva obžalovaného na obhajobu. Tvrdenie obžalovaného, že vyšetrovateľ mu dal podpísať nejaký dokument o tom, že sa vzdáva práva na dokazovanie, nebolo ničím preukázané a nemá ani logiku, nakoľko dokazovanie v predmetnej veci vykonané bolo. Skutočnosť, že sa na hlavnom pojednávaní striedali viacerí prokurátori okresnej prokuratúry sama o sebe nepreukazuje, že by nemali naštudovaný spis a tým by malo prísť k porušeniu zásady prezumpcie nevinu. Prokuratúra je samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti (§ 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre). Na konanie pred okresným súdom je príslušný okresný prokurátor a v rozsahu ním určenom jemu podriadení prokurátori (§ 46 ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. - o prokuratúre) a teda pokiaľ okresný prokurátor poveril niektorého, prípadne viacerých prokurátorov Okresnej prokuratúry na zastupovanie obžaloby pred okresným súdom, išlo o zákonný postup.

Odvolací súd sa však nestotožnil s výrokom o treste napadnutého rozsudku a má za to, že týmto výrokom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, nakoľko prvostupňový súd prihliadal na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený, hoci podľa registra trestov (v ktorom má obžalovaný tri záznamy) bolo prvé odsúdenie (Okresný súd Dunajská Streda sp. zn. 1T/9/2009) zrušené, pri druhom odsúdení (Okresný súd Dunajská Streda sp. zn. 3T/157/2009) sa na páchatel'a hľadí akoby nebol odsúdený a pri treťom odsúdení (Okresný súd Dunajská Streda sp. zn. 4T/85/2013) skončila skúšobná doba podmieneného trestu odňatia slobody dňa 12.10.2017 a doposiaľ nebolo v predmetnej veci rozhodnuté o tom, že sa odsúdený v skúšobnej dobe neosvedčil, a preto do úvahy prichádza fikcia osvedčenia sa odsúdeného v skúšobnej dobe

podmienečného odsúdenia v zmysle ustanovenia § 50 Trestného zákona s účinkami zahľadania, a preto nie je na mieste prihliadať na tieto záznamy ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu nie je na mieste ani aplikácia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, ale iba aplikácia § 38 ods. 2 Trestného zákona (pri vyrovnanom stave poľahčujúcich a priťažujúcich okolností). Tým zostáva trestná sadzba podľa § 208 ods. 3 v rozsahu sedem rokov až pätnásť rokov.

Pri takto zákonom určenej trestnej sadzbe považuje odvolací súd s ohľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov za primeraný a spravodlivý, majúci prvky tak generálnej ako i individuálnej prevencie.

Odvolací súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko zaradenie do prísnejšieho stupňa stráženia neprichádzalo do úvahy vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora (hoci podľa odpisu registra trestov bol obžalovaný vo veci Okresného súdu Dunajská Stred, sp. zn. 3T/157/2009 dňa 7.7.2011 podmienečne prepustený z výkonu trestu, ktorý mu bol uložený za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona a teda v posledných desiatich rokoch pred spáchaním žalovaného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.